

[Bernhard Baunsgaard.]

værdifast tillægspension. Der er nogen ude i befolkningen, der har kaldt det UTP, ulige tillægspension, og det er da vist et navn, der ikke er ringere end noget af de andre.

Må jeg sige for at udrydde muligheden for fejltagelse: jeg finder det rimeligt, når der er tale om sygdom og ulykke, at man sørger for, at familien ikke slås ud af balance. Der vil jeg gerne være med til dette nye princip, som socialministeren ønsker at indføre for alderdommen. Man kan ikke forudse, hvornår der bliver tale om ulykker, hvornår der bliver tale om sygdom. Det er noget ganske andet med alderdom; de, der vil have det bedre end andre gamle, kan jo da, hvis de ønsker det, selv spare op til alderdommen.

Derefter vil jeg gerne tale lidt om finansieringen. En tillægspensionering koster penge, og regeringen er naturligvis klar over det. I skitsen er det foreslået, at arbejdsgiverne skal indbetale et bidrag, der i den færdige form bliver mellem 8 og 8,5 pct. af lønnen, så vidt jeg har forstået det — hvis det ikke er rigtigt, kan man jo rette mig — indtil de 40.000-44.000 kr. I den henseende er der jo den smukkeste konsekvens i regeringens skitse: der betales for indtægter op til 40.000-44.000 kr., og man får pension udbetalt i forhold til indbetalingen. Men jeg vil gerne sige, at det forekommer mig, at regeringen vistnok ikke kan have gennemarbejdet sin skitse særlig grundigt; dette, at man siger, at der intet basisbeløb skal være, man begynder ved 0 kr., og man fastsætter en pensionsgivende indtægt i 35 år for opnåelse af fuld pension, og man fastsætter, at det drejer sig om gennemsnitsindtægten i de 15 bedste år, alt dette tilsammen medfører nogle højst mærkværdige virkninger, som jeg dog tror regeringen skulle tage op og gennemregne og så se at komme væk fra denne kombination.

Tager vi to personer, der har haft samme livsindkomst, og beregner, hvad de har tjent i 67 års alderen med rentes rente og alt det dér, når vi f. eks. til, at de har haft en gennemsnitlig realindkomst hver på 30.000 kr. Men den kan jo unægtelig være fremkommet på højst forskellig måde. Tager vi en faguddannet arbejder, ja, så passer det, han vil have haft ca. 30.000 kr. i gennemsnitlig løn; men tager vi en mand, til hvem

der stilles særdeles store krav til teoretisk uddannelse, er det meget tænkeligt, at han også har haft 30.000 kr. i gennemsnitsindtægt, men han er begyndt meget senere på at tjene den, og hvad bliver så resultatet af dette? Den faguddannede arbejder kommer til at betale knap 25 pct. mere i præmie til tillægspensionen; han får til gengæld udbetalt en tillægspension, der er knap 50 pct. lavere end den, den anden i eksemplet får. Jeg tror som sagt, at regeringen skulle gennemregne disse eksempler og så nå frem til en anden kombination.

Jeg kunne jo også tage to personer med stærkt svingende indtægter. Vi kan meget vel tænke os det helt outrerede eksempel: en mand, der i 15 år tjener det fulde beløb på de 44.000 kr. og i resten af tiden ikke har haft videre indtægter, vil naturligvis i tillægspension få udbetalt ca. 13.300 kr. Men vi kan rigtignok også tage det modsatte: en mand — og det er jo ikke så svært at finde i dag i landbruget — der i et langt stykke tid, måske hele livet, har haft en indtægt på 15.000 kr. i gennemsnit, han vil ikke få udbetalt de 13.300 kr., nej, han vil få udbetalt 4.500 kr. Jeg skal gerne hjælpe regeringen med at regne flere eksempler ud, hvis de foreliggende ikke er tilstrækkelige.

Dernæst har man ment, det var rimeligt, at betalingen skete af arbejdsgiverne. Jeg vil gerne sige om dette, at der er én ting, der er helt sikker, og det er, at man derved pålægger arbejdsgiverne øgede byrder. Man kan i skitsen så meget, man vil, fortælle, at det betyder ikke noget. Naturligvis betyder det noget. Særlig da regeringen jo har visse vanskeligheder med at få opdaget fidusen med EDB-behandling og den slags, kan det blive særdeles besværligt for arbejdsgiverne. Det er den ene side.

Derefter, ligegyldigt hvordan man ser på det, er der én ting til, der er ganske sikker: arbejdsgiveren skal møde frem og indbetale på dato, han skal have likvide midler til at gøre det. Om det så i det lange løb vil medføre, at arbejderne kommer til at betale, ja, det tror jeg er rigtigt, som socialministeren vistnok også selv har antydnet det.

Hertil kommer, at det bliver vanskeligere for nogle arbejdsgivere at indbetale bidraget end for andre; det er klart, som der har været talt om heroppe, at eksporterhvervene vil have svært ved at overvælte denne